

Жената. Каза ми да чакамъ до като се завърне г-нъ Самокосовъ.

Каломановъ. Тъй а?

Жената. Дали скоро ще си дойде той?

Каломановъ. Незнамъ.

Жената. Тогазъ, азъ нѣма да го чакамъ. Тя ми даде това писма, да му го предамъ. Ти ще го чакашъ ли, че да оставя писмото? Зеръ азъ имамъ деца... (Подава му писмото). Той ще разбере отъ писмото. Хайде, съсь сбогомъ! (излиза).

IV

(Каломановъ прегледва плика, Помирисва го).

Каломановъ. Какъвъ приятенъ парфюмъ! . . . Не е обикновенъ о-де-колонъ. (Пакъ обръще писмото). Не е редно, но пусто любопитство! (Грижливо отваря писмото). . . А! тъй, значи. . . Тя е, за която той ми разказа, Удари килипиря, дявола!

(Пакъ почва да го чете на гласъ).

„Искахъ да ти направя единъ сюрпризъ. Нарочно ти дадохъ среща въ Княжево, за да успѣя. Чакай ме. Гледай да отстранишъ твоитѣ приятели. Облечи новитѣ дрехи, що оставямъ въ моята стая. Искамъ да те видя шикъ.

Цѣлува те. Твоята Елена.

Каломановъ. Щастливецъ! Тъй е то когато тръгне на човѣка! Чудно! Де го удряшъ — де се пука! Дирѣше модели—намѣри щастие! (Внимателно залепява плика). Ще го чакамъ! (Тръгва бавно изъ стаята).

(Похлопва се).